

HİKAYEDEN ZAMANLAR

ORHAN GAZİ
ORTAOKULU
ÖĞRENCİLERİ

**HİKÂYENİ YARAT:
DİJİTAL ANLATIM VE
GÖRSEL TASARIM
PROJESİ**

HİKAYEDEN ZAMANLAR

MAYIS 2025

Bu eserin tüm hakları saklıdır. Orhan Gazi Ortaokulu öğrencilerine aittir. Eser sahiplerinden izin alınmadan hiçbir şekilde bu eserden alıntı, kopya ve yayımlanma yapılamaz.

İÇİNDEKİLER

İÇİNDEKİLER	1
ÖN SÖZ.....	2
İLK MACERA.....	3
YAZ	6
BENİ ANLADIĞIN GÜN.....	13
UĞUR VE TAVŞANI	18
MAVİ.....	22
KARŞILAŞMA.....	25
BÜYÜK FABRİKA	28
GEÇMİŞ ZAMANDAN KALMA.....	32
ELİF'İN YENİ ARKADAŞI	37

ÖN SÖZ

Kıymetli Okurlarımız,

Bilim ve teknoloji ile inşa edeceğimiz Türkiye yüzyılında 4006-TÜBİTAK Bilim fuarları Destekleme Programı kapsamında desteklenen okulumuz tarafından düzenlenen bilim fuarımız için oluşturduğumuz bu dijital hikâye kitabı öğrencilerimizin aylardır gösterdiği emeklerin bir ürünü olarak karşınızda durmaktadır.

Hikâyeden Zamanlar dedik adına; hikâyelerimizle, hayal güçlerimizle, küçük görünen büyük dünyalarımızla dolu zamanlar geçirdiğimiz için.

Umarım okurken bizim bu yolculuğumuza eşlik eder ve sizler de bizimle birlikte hikâyeden zamanlar geçirirsiniz.

Bu çalışmanın ortaya çıkmasında öncelikle hikâyelerin gerçek sahibi olan sevgili öğrencilerimiz ve dijital evrene geçmesine sebep olan proje görevlisi öğrencilerimize, okulumuz idarecilerine, başta Ayşe Nur KERVANKAYA ve Zeynep İŞLER olmak üzere tüm Türkçe Öğretmeni arkadaşlarıma teşekkürü bir borç bilirim.

Haydi, hep birlikte hikâyeden zamanlar geçirmeye...

Tufan TİMUÇİN
Türkçe Öğretmeni

İLK MACERA

Bir yaz tatili; dört farklı karakterin, dört farklı ruhun yollarını kesiştirmişti: Ali, Ömer, Zehra ve Pınar. Ancak birbirlerini pek tanımiyorlardı. Bu dörtlü yaz tatillerini verimli geçirmek için basketbol kursuna katılmış, bu kurs sayesinde çok iyi arkadaş olmuşlardı.

Ali ve Ömer bir gün parkta basketbol oynarken Ömer parkın yakınındaki eski fabrikaya birinin girdiğini gördü. Ali'ye eski fabrikaya birinin girdiğini söyledi. Ali eski fabrikaya doğru baktı. "Bu fabrikaya neden biri girsin ki." dedi. Ömer biraz düşündü. "Bence gidip bakabiliriz, belki içeride bir define vardır." dedi.

Ali ve Ömer fabrikanın yanına yaklaştı. Kırık camların bir tanesinden içeriye doğru baktılar. İçeride biri vardı. Ömer heyecanla arkadaşına bakarak, "Bu kim, ne yapıyor?" dedi. Ali: "Bilmiyorum ama bence öğrenmeliyiz. Bu akşam saat dokuzda burada buluşalım. Zehra ve Pınar'ı da çağıralım." dedi.

Gece olduğunda dört arkadaş buluştular. Fabrikaya girdiklerinde, tozlu makineler ve dökülmüş beton bloklarıyla dolu bir ortamla karşılaştılar.

Tam o sırada yankılanan bir ses duyuldu: "Haydi! Biraz hızlı ol." Dört arkadaş korkuyla birbirine baktı. "Bu neydi?" diye fısıldadı Zehra. O anda gölgeler hareket etti. Ömer korkuyla arkadaşlarına, "Bence başımıza iş açmadan gidelim."

Pınar: "Geldik içeriye bakalım sonra geldiğimiz gibi sessizce evlerimize döneriz." Arkadaşlar kısa bir süre daha etrafı incelemeye karar verdiler. Bir ses duyuldu bir şey onlara doğru yaklaşıyordu. Korkmaya başladılar. Zehra: "Olamaz hayaletler var burada!"

Ali bir adım öne çıktı ve feneri tuttu, bu bir kediydi. Zehra rahatladı. "Hayalet değilmiş! Demek ki, her zaman en kötü ihtimali düşünmemek lazımmış." Tam o sırada fabrikanın iç taraflarından metal bir kapının gıcırdayarak açıldığını duydular. Ömer: "Koşun! Birileri geliyor!" Dört arkadaş hızla en yakın çıkışa yöneldiler.

Arkalarından ayak sesleri duyuluyordu. Fabrikanın dışına çıktıklarında, Ömer nefes nefese kalmış bir şekilde sordu: "Kimdi onlar?" O sırada dört arkadaşın aileleri çocukları merak ettikleri için mahallede çocukları aramaya başlamışlar. Dört arkadaş fabrikadan uzaklaşıyorlardı.

Ali heyecanla, "Bu fabrikada belki bir define vardır bu adamlar onu arıyordur." Zehra meraklı bir şekilde, "İçerideki adam neden daha hızlı desin ki?" diye sordu arkadaşlarına. O sırada saatin çok geç olduğunu ve ailelerinin onları arayacağını düşündüler. Herkes evine döndü ama dört arkadaş gece boyunca uyuyamadı. Ertesi gün basketbol kursuna geldiklerinde kurs bitince tekrar fabrikaya gitmeye karar verdiler.

Eski fabrikaya bu sefer girmeye cesaret edemedikleri için camdan içeri baktılar. Camdan bakarken içeride birileri vardı. Zehra sessizce: "Belki burayı gizli işler için kullanıyorlardır. Başımıza iş açmadan gidelim ve durumu ailelerimize anlatalım."

Arkadaşlar durumu ailelerine anlattılar ve polise terk edilmiş fabrikada şüpheli kişiler gördüklerini bildirdiler. Ertesi gün polis olay yerine baskın düzenledi ve kaçak mal ticareti yapan bir gurubun saklandığı ortaya çıktı.

Haberlerde çıkan bu olay mahallede yankı uyandırdı. Dört arkadaş küçük birer kahraman ilan edildi. Pınar gülererek, “Bence biz gizem çözen bir ekip olabiliriz!” dedi. Ömer, “Ekibimizin adı: Macera Avcıları olsun!” dedi.

Ali, Zehra ve Pınar bu ismi çok sevdi ve Macera Avcıları yaz tatili boyunca daha güvenli maceralar peşinde koştu.

AZRA ÖNLÜ

8 – F

YAZ

Yaz, her zamanki gibi gece yarısını bekliyordu. Saat tam 12.00'yi gösterdiğinde yatağına uzanacak ve tanımadığı kişilerin rüyasına girecekti. Gündüzleri ise gördüklerini tuvaline aktarıyordu. Çizdiği resimler, Yaz'ı her zaman iyi hissettirirdi. Çaresiz hissettiğinde, mutlu olduğunda, kısacası her anında resim çizerdi. Gece tam 12'de yatar, sabah 7'de kalkardı. Kalkar kalkmaz rüyayı not eder, ardından biraz zaman geçince de onu resmederdi.

Bazen rüyasını çizdiği kişiyi bulup resmi ona hediye ederdi. İnsanlar bu duruma şaşırır, Yaz'a sorgulayan bakışlar atar ve hızla uzaklaşırlardı. Yaz ise arkalarından öylece bakardı. Alarmı çaldı Yaz'ın. Yatağına ilerledi ve uzandı. Gözlerini kapattığı gibi bambaşka bir hayale, bambaşka bir rüyaya daldı.

1. Rüya – Tiz Keman

Yaz, gözlerini açtığında bomboş bir tiyatro salonunda oturan bir kız gördü. Işık, yalnızca o kızın oturduğu tek sandalyeye odaklanmıştı. Yaz, başını yukarı kaldırdı ve yazan isme baktı: Arya.

Bu sefer Arya denen kızın rüyasını çiziyordu. Etrafına biraz daha bakınsa da tiyatro salonu ve bir kız dışında hiçbir Şey yoktu. Ardından sahne, bir ışıkla parladı. Yaz, tam yanında bir sandalye olduğunu fark etti ve gözlerini sahneden ayırmadan oturdu. Sahnedeki yaşılı kadın, günlük rutinlerini yerine getiriyordu. nce yatağından kalktı, bir süre öylece oturdu. Işık biraz daha arttığında, Yaz yatağın yanında bir keman olduğunu gördü.

Kadın, kemanın tellerine dokunduğunda tiz bir ses ıktı. Ardından gözlerini kemandan ayırıp ovuőturdu. Yatağından doğrulup mutfağa ilerledi. Hiçbir Şey yemedi, çatalını öylesine tabağında gezdirdi ve etrafı toparlayıp kalktı. Kadın hazırlandı ve kapiya doğru ilerledi. Kapıda bir süre bekledi, ardından derin bir i çekip dışarı ıktı. Kadın kapıdan çıkar çıkmaz sahne bir sahile dönüştü. Yaz artık bu tarz geçiőlere alışmıştı, başta ne kadar korkunç gelse de.

Kadın sahilde yürürken Yaz bir anda Arya'ya döndü. Arya tırnaklarını yiyordu. Biraz stresli gözüküyordu ancak Őaşırmadı. Kadın ilerlerken bir anda bir genç kız belirdi. Genç kız sarı saçlı, kısa boylu biriydi. Muhtemelen 15-16 yaőlarındaydı. Çantasında okuduğu kitabını yanına koyup çantasından bir keman çıkardı.

almaya başladı genç kız, yaşılı kadınsa onu öylece durarak izledi. Yaşılı kadın, bu kızın yanına yavaş adımlarla yaklaştı. Ardından yanına oturdu. Sonra, bir anda sahne gerçek bir ana dönüştü. Bir fotoğraf gibiydi.

Yaz nefes nefese uyandı. Gördüğü rüya korkutucu değildi, ancak çok derin anlamlar içeren rüyalardan sonra daima nefes nefese kalırdı. Normalde Yaz, gördüğü rüyalardan sonra her zaman sandalyesine oturur ve rüya hakkında biraz düőünürdü. Diğer insanların zihinlerini, neler yaşadıklarını ve bilinçaltında neler olduğunu çözmeye çalıőır, sonra resmine baőlardı.

Ancak bu sefer rüyanın üzerinde durmadı. Anlaşılan Arya'nın kemana bir ilgisi vardı. Masasına eşyalarını yerleőtirdi, ardından bir kâğit çıkardı.

Normalde resimlerini tuvale yapardı, sadece bu rüyalar için kâğıt kullanırdı. Resim bittikten sonra da bunu defterine yapıştırırdı.

Yaz'ın çizdiği resim dört bölümden oluşuyordu. İlk bölüm için kâğıdı dörde ayırdı, ancak eşit parçalar elde etmekte zorlandı. Çizime en üst bölümden başladı. Ona göre hikâyede iki önemli an vardı: Kadının kemana dalıp gittiği ve genç kızın yanına yaklaştığı anlar. Geriye kalan iki bölümü ise Arya'nın tepkilerine ayırdı. İlk andaki rahatlığını ve sonradaki gerginliğini resmedecekti.

Kadını detaylı bir şekilde çizmeye başladı. Önce yüzünü, ardından vücudunu çizdi. Kadın oldukça zayıftı ve yüzü solgundu. Yaz, "Yaşlılıktan" diye düşündü. Çizimi bitirdikten sonra oturup rüyayı düşündü ve anlamlandırmaya çalıştı, fakat bir sonuca varamadı.

O gün, Yaz bu rüyanın üzerine bir daha gitmedi. İlk defa, bir rüyanın anlamını çözememişti kız. Saat 11'i yeni geçmişti.

Yaz her zamanki gibi aynı heyecanla saat 12'yi bekliyordu. Bu sefer, daha eğlenceli bir rüya istiyordu. Çünkü sürekli mental anlamda yorucu çizimler yapmak istemiyordu.

Eğlenceli resimler çizmeyi daha çok severdi. Örneğin bir keresinde bir küçük kız çocuğunun rüyasını çizmişti. Kızın rüyasında yine bir sahildelerdi.

Küçük kız, Yaz'la oyun oynuyordu, yani Yaz ilk defa gerçekten bir rüyanın içerisindeydi. O gün gerçekten çok eğlenmişti, uzun süredir böyle resimler çizememişti.

Yaz, uyumadan önce eski resimlerine bakarken bir şey fark etti. Bir resimde daha kendisi vardı. Rüyayı hatırlamaya çalıştı, ancak bulamadı. Resim bir konser alanındaydı, rüya sahibi sahnedeydi ve Yaz ise onu izliyordu. Rüyasında gördüğü bu çocuğun müzikle ilgili bir hayali olduğu anlamamak zor değildi. Yaz resme bakıp gülümsedi. Böyle küçük çocukların sanatla ilgili hayalleri olmasını çok severdi.

Sayfaları biraz daha çevirdi. Bu sefer daha çocukça bir resim vardı ekranda. Küçük bir kız çocuğu ve onun yaşlarında bir erkek, gökkuşağının altından geçiyorlardı. Anlaşılan bu iki çocuk, "Gökkuşağının altından geçerse ne olur?" sorusunu fazla kafaya takmıştı.

Yaz bir anlığına duraksadı, herkesin apayrı bir hikâyesi olduğunu o an daha çok anladı. Kiminin kafasına taktığı üzücü, kimininse mutlu şeyler vardı. Önemli olan neyi umursadığınızdı, eğer siz hangisine daha çok odaklanırsanız odaklandığınız şeye göre yaşardınız.

Tabii siz yine de "Gökkuşağının altından geçerse ne olur?" cümlesini çok da ciddiye almayın. Yaz, sayfaları karıştırırken alarmı çaldı yine. Kalktı ve alarmını kapattı, yatmadan önce ise bir dilek diledi. "Umarım bu sefer eğlenceli bir rüya olur."

2. Rüya – Atlı Karıncalar

Yaz, uyuyakaldığında karşısında bir sürü eşyalarla dolu bir lunapark görmeyi beklemiyordu, çocukların rüyasına girmeyi bekliyordu aslında. Uzun süredir hiçbir çocuğun hayal dünyasından bir resim çizmemişi.

Yaz, etrafa bakındığında lunaparkta pek çok insan olduğunu gördü. O, tabii ki rüya sahibinin hemen yanındaydı. Rüya sahibi bir kızdı; yanında annesi, babası ve abisi vardı.

Hepsinin isimlerini öğrenmek için havaya baktı. Rüya sahibinin isimleri her zaman tavanda yani havada yazardı: İpek. En fazla 6 yaşında olan bu küçük kızın adı İpek'ti. Saçları dalgalıydı, sarı saçlıydı. Kahverengi gözbebekleri ise oldukça büyüktü.

Küçük kız, annesinin kolunu tutarak onu atlıkarıncaya sürükledi. Tabii ki, çoğu kişinin sevdiği gibi İpek de atlıkarıncayı çok seviyordu; oysa Yaz, atlıkarıncadan nefret ederdi. Her bindiğinde ve atlıkarınca yavaş yavaş döndüğünde midesi bulanırdı.

İpek koşarak atlardan birine bindi. Yaz ise mecburi olarak atlardan birine binmek zorunda kaldı. Daha binerken başı dönmüştü ama bu küçük kızın mutluluğu için kesinlikle değermi.

Atlıkarınca her ilerlediğinde küçük kız sevinç çığlıkları atıyordu. Yaz o an, "Bu kadar küçücük bir şeye nasıl sevinebilir ki?" diye düşündü. Şu an küçük kızın yaptığı tek şey atlardan birine oturup dönmektir.

Yaz, fazla şeye takılmamayı tercih etti. Sonuçta bu kız oldukça küçüktü, sevinecek şeyleri çoktu. Atlıkarınca bittiğinde İpek, atlardan inmeye çalıştı ancak inemedi. Annesi ona yardım ettiğinde aşağı inip bu sefer dönme dolaba bindi.

Yaz da İpek'in yanına oturmuştu. O, yüksekten korkmazdı ancak pek de hoşnut olmazdı. "Bende neredeyse hiçbir şey sevmiyormuşum." diye geçirdi içinden. Sonra kendi kendine güldü.

Dönme dolap hareket ettiğinde Yaz'ın vücudu anlık bir refleksle titredi. Sonra gerginliğinin yerini, rahatlama aldı. Arkasına yaslandı ve manzaranın tadını çıkardı.

En tepede durduklarında Yaz dayanamayıp İpek'e bir soru yöneltti: "Sen beni görebiliyor musun?" İpek, ona doğru döndü ve gülümseyerek "Evet, ama seni tanımıyorum." Ama normalde rüya sahiplerinin Yaz'ı görmemesi gerekirdi. Bu küçük kız, Yaz'ı nasıl görüyordu? Yaz biraz gerilmişti, ama şu an ne yapabilirdi ki? Görünmezlik gücü mü vardı sanki?

Yaz telaşlanmışken İpek tekrar konuştu. Elleriyle aşağıda onu bekleyen ailesini gösterdi. “Onlarda seni görüyor, bana o yüzden izin verdiler.”

Yaz cevap vermedi. Kafasını başka yere çevirdi. Sonra, lunapark bir anda dondu. Bir fotoğrafa dönüştü. Yaz, bu sefer diğer rüyaya göre daha huzurlu ve mutlu uyanmıştı. Derin anlamlı olan rüyadansa küçük bir kızla lunapark oyuncaklarına binmeyi tercih ederdi.

Yaz, önce defterine rüyanın özetini yazdı. “Küçük bir kız, İpek. Onunla beraber önce atlıkarıncaya bindik. Atlıkarıncada ben biraz daha gergin duruyordum ama İpek çok mutluydu. Atlıkarınca bittiğinde dönme dolaba bindik. İpek’e beni görüyor musun diye sordum. Evet dedi, ama o an çok umursamadım. Resim bu sefer iki kısımdan oluşacak. Üst kısmında atlıkarıncaya bindiğimiz anı, altta ise dönme dolaba bindiğimiz anı koyacağım.”

Kumsala geldiğinde bu sefer tuvali kuma koydu. Bu sefer tuvali ikiye bölmedi. Arasında bir renk geçişi olsun istiyordu. Önce üst tarafı, yani ikisinin birlikte atlıkarıncaya bindikleri kısmı çizdi.

Resimde Yaz, sıcak bir gülümsemeye yani şefkatle İpek’e bakıyordu. İpek ise havaya doğru kahkaha atarak bakıyordu. Rüyada atlıkarınca zaten olması gerekenden hızlıydı, o yüzden İpek’in çok eğlendiği yüzünden okunuyordu.

Yaz fırçalarını kenara bıraktı ve denizi seyretti. Rüya hakkında düşündü. İpek, küçük şeylerle mutlu olan bir kızdı. Ailesiyle vakit geçirmeyi seven biriydi. O an istemsizce gülümsedi Yaz. Aile sıcaklığını severdi hep.

Resmine geri döndü. Bu sefer de dönme dolap kısmını çizmişti. Bu sefer de kendisinin daha çok güldüğü, İpek’inse biraz daha korktuğu bir anı resmetmişti.

Resmine baktı ve gülümsedi. O sırada, kumsalda yürüyen dört kişilik bir aile gördü: Anne, baba, ağabey, kız kardeş. Daha dikkatli baktığında kızın dün rüyasına girdiği İpek olduğunu fark etti. Yaz, tuvali kavrayarak koşarak onların yanına gitti.

“Merhaba, bu resmi size vermek istiyorum. Hem, küçük kızınıza çok benziyor.” İpek’in annesi resmi dikkatle inceledi. Bu arada Yaz da İpek’e bakıyordu, kendisi hatırlayacak mıydı acaba? “Çok teşekkür ederim, parası ne kadar?” dedi annesi cüzdanını çıkarırken.

Yaz ise onu hemen durdurdu. “Para istemiyorum. Bu küçük kız mutlu olsun yeter.” dedi Yaz İpek’e gülümserken. Ancak İpek ona gülümsemedi. Anlaşılan o ki Yaz’ı hatırlamıyordu.

Aile, tuvali aldılar ve sahilin bir kenarına oturdular. Anlaşılan piknik yapacaklardı. Yaz ayakta onlara bir süre baktıktan sonra çantasını aldı ve eve döndü. Onun bu rüya serüveni, her zaman devam edecekti. Bitmeyecekti. Peki, Yaz kendi rüyasını başkaları görüyor gibi görüyor olabilir miydi?

ÖYKÜ GÖKBAŞ

7- B

BENİ ANLADIĞIN GÜN

Bade, birtakım nedenlerden dolayı 5. sınıftan 6. sınıfa geçerken okul değiştirmişti. İlkokulda da 5. sınıfta da çok sosyal, neşeli, zeki bir kızdı. Dersleri çok iyiydi, herkese iyi davranır hep gülerdi. Herkes onu çok severdi. 5. sınıf bittiğinde babasının işi nedeniyle başka bir yere taşınmak zorunda kalmıştı ve bu duruma çok üzülmüştü. Ancak ailesini üzmemek için belli etmemişti.

Annesi Bade'nin üzgün olduğunu anlamış ona moral amacıyla "Güzel kızım sen kendine dert etmeyesin, emin ol yeni yeni arkadaşların olacak." deyip sırtını sıvazlamıştı. Bu az da olsa Bade'ye moral olmuştu. Yaz tatili bitmiş okulun ilk günü gelmişti, annesi Bade'yi okula bırakmıştı.

Sınıfa girdim. Herkes bana bakıyordu. Çoğu kişi daha gelmemişti. Ama sınıfta olanların bakışı bile tedirgin olmama yetiyordu. Ne yapsam diye düşündüm arkadaş olmak istiyordum. Ben de gülümsemeyi seçtim kız grubuna doğru tebessüm ettim; bekledim, bekledim fakat göz devirdiler o an içimde kırıntılar hissettim fakat sustum arkadaş oluruz sanmıştım.

Ders başlamış, ilk derse sınıf öğretmenimiz gelmişti. "Evet, gençler yeni bir seneye başladık. Umarım geçen seneki gibi güzel ve mutlu geçiririz. Bu yıl aramızda yeni bir arkadaşımız var." diyerek gözüyle beni işaret ediyordu. Herkes bana bakıyordu şimdi. Öğretmen beni tahtaya çağırıyor, kendimi tanıtmamı istiyordu. Tahtaya çıktım; Samsun'dan geldiğimi, babamın işinden ve derslere olan sevgimden bahsedip yerime oturdum. Zil çalınca sıramdan kalktım. Lavaboya gitmem gerekiyordu ancak kızlar kapının önünde dizilmiş konuşuyorlardı. Geçmek için gülümsedim ve "Geçebilir miyim?" diye sordum.

Kızlardan bir tanesi alaycı bir tavırla "Geç tabii canım." dedi. Teşekkür ettim fakat hala çıkmamışlardı. Çıksınlar diye bekledim fakat bir anda kahkaha atmaya başladılar. Kendimi çok kötü hissettim o sırada erkeklerden birisi "Aslı çıksana kız geçsin." dedi. Aslı göz devirdi. "Ay sende bir dursana eğleniyoruz şurada." dedi. Böyle eğlenmek mi olurdu. Sonrasında Aslılar çıktı. Tam yürüyordum ki birisi ayağıma çelme takmıştı. Sendeleyerek yere doğru düştüm. Dizim acımişti. Hepsi keyifli keyifli gülüyordu. Bir şey demeden kalktım ve lavaboya gittim.

Günler böyle geçti. Hep yalnızdım. Eski günlerimi çok özliyordum. Eskiden bir sürü arkadaşım vardı ama şimdi benimle konuşacak birisi bile yoktu. Şimdilik yapılanlara ses çıkarmama sebepim, belki beni tanıdıkça arkadaş olurlar diye düşünmemdi. Aslında benimle konuşmaya çalışan bir kız vardı. Adı Reyhan'dı. Fakat Aslı ve grubu Reyhan'ı kendilerine çekmiş, benimle konuşmaya devam ederlerse kimsenin onunla konuşmayacağını söylemişti. Tabi Reyhan da korkmuş beni bırakmıştı. Bu olay aileme de yansımış, annem sürekli neden mutsuz olduğunu sorup durmuştu. Okula gitme hevesim kaçmıştı. Ders yapmaktan zevk alan ben, şimdi sınavlar yaklaşmasına rağmen bir kitap yüzü bile açmaz olmuştum. Tabii ailem de bunu fark etmiş olmalı ki sürekli neyin var, sınavlar yaklaştı kızım, diye sorup durmuşlardı.

Çalışmam gerektiğinin farkındaydım. Ancak hevesim kalmamıştı. Okula gitmek de istemiyordum. Yine sabah kalkacağım. Ruhsuz gibi okula gidip sınıftakilerin arkadaşları ile eğlenmesini izleyecek,

Aslıların göz devirmesine, bana bakıp gülmelerine, her hareketim,alay konusu yapmalarına maruz kalacaktım. Ders dinlesem ondan da zevk alamıyordum.

Çünkü teneffüsün yaklaştığını fark edip yalnız olacağımı hatırlıyordum. Bir gün okul için uyandım. Okula geldim. Müzik öğretmenimiz çok tatlı, şakacı bir kadındı. Derste bir espri yaptı. Komiğime gitti, güldüm. Birisi beni izliyor gibi hissedip arkama doğru döndüm. Aslı, Ecrin, Nihal ve birkaç kız daha eğlenirmiş gibi bana bakıyordu. Hemen suratım düştü. Gözlerim teker teker hepsini gezdi. Sonrasında Aslı bana bakıp "Sen bir daha gülmesen olur mu ya tatlım." dedi. Çok kötü hissettim, boğazım düğümlendi. Kendimi bile savunamadım. Sadece önüme döndüm. Sonrasında öğretmen, "Şşşt, sessiz!" deyince gülmeyi bıraktılar

Öğretmenimiz, sevdiğim bir sanatçıdan müzik açtı ve "Söylemek isteyen varsa gelsin gençler. Doğru tonlama yaparsanız sözlünüze yüksek puan gireceğim. İsteyen var mı?" dedi. Benim müziğe olan tutkumu herkes bilirdi. Sesim de ortalamanın üstündeydi. O an çok söylemek istedim. Hem zaten yeteneğim vardı. Yani bedavadan sözlü demektir. Tam parmak kaldırıyordum ki bir anda elimi kaldıramadan geri indirdim. Neden mi? Korktum. Çünkü kesin Aslılar başta olmak üzere, çoğu kişi benimle alay edecek, bana gülecekti. Çok istememe rağmen vazgeçtim. Benimle yine dalga geçmelerinden, iğrenir gibi bakmalarından korkmuştum. Eski sınıfımda olsam kesin söylerdim. Çünkü orada beni yargılayacak insanlar yoktu. Sınıfım yüzünden oturduğum şehirden, sıradan, evden, derslerden, okuldan, her şeyden soğumuştum. Sadece okulda da değil, günlük hayatımda da insanlar beni yargılar mı, dalga geçerler mi diye tedirgin oluyordum. Artık gülerken ağzımı kapatıyordum. Böylesi daha iyiydi.

Birkaç gün geçti. Sınav haftası başlamıştı. Çalışmam gerekiyordu. Fen sınavım pazartesiydi. Çok çalıştım. Fen dersini seviyordum. Güzel not alacağımdan emindim. Saçlarım biraz yağlanmıştı. Zaman bulup duş alamadım.Uyudum. Sabah okula geldim. Üçüncü ders sınavı vardı. Teneffüs zili çaldı. Sıramda resim çiziyordum. Aslı ve Nihal'lerin beni gösterip güldüğünü farkettim. "Bir şey mi oldu Aslı?" dedim. Göz devirip gülmeye devam etti. "Badecim, evde su mu yoktu, yoksa şampuan mı?" dedi, gülmeye devam etti ve "Kızartma tenceresi gibisin." dedi. Saçın yağlı olması doğal bir durum değil miydi? Sonuçta insanım, kusursuz değilim ki. O bu şakalardan zevk alıyor fakat hiçbiri komik değil ve çok kırıcıydı. O zamana kadar sustum.

Fakat artık katlanamıyordum. Hayatımı zorbalıklarıyla alt üst etmişlerdi. Doldum. Sonunda patladım. "Yeter ama artık ne istiyorsunuz siz benden?" dedim gözlerim dolarak. Aslı bana dönerek "Ne bağıryorsun Bade, şakalaşyoruz sadece." demişti. Böyle şaka olur muydu? "Hiç ama hiç komik değilsiniz. Umarım aynısını yaşarsınız." dedim ve ağlayarak sınıftan çıktım.

Koridorda bilmeden bir öğretmene çarpmıştım. Hemen özür diledim ama başımı kaldırıncaya gözyaşlarım akmıştı. Okulda ilk kez gördüğüm bir öğretmendi. "Neyin var çocuğum?" "İyiyim öğretmenim. Sorun yok." "Konuşmak ister misin kızım?" "Vaktinizi almayayım." Sorun değil dercesine kafasını salladı ve yürümeye başladık.

Öğretmenler odasına geldik. Çok dolu değildi. Önce kendini tanıttı. Meğer yeni fen öğretmenimizmiş. Adı Zeynep'miş. İlk başta anlatsam mı anlatmasam mı diye düşündüm. Nereye kadar böyle dedim. Her şeyi anlattım. Üzgün üzgün dinledi beni." Sonra Zeynep Hoca bana sarıldı. Ben de sınıfa gittim. Dersten nöbetçi öğrenci Aslılıları çağırdı. Zeynep Hoca'yı gördüm. Yanında Aslılılar da vardı. Hoca onları uyarmış, izah etmişti. Aslılılar pişman gibi duruyordu. Bu arada çok çalıştığım fen sınavından da kırk aldım. Saçlarımla bile dalga geçtikleri için odaklanamadım. Aslılılar özür diledi. Ertesi gün fen dersinde yeni hocamız Zeynep Hoca geldi. Ama ders işlemek yerine bir şey hakkında konuşmak istediğini söyledi.

"Çocuklar biliyorum yaşınız gereği bazı şeyleri ciddiye alamıyorsunuz. Fakat sizin şaka olduğunu sandığınız şeyler bir insana bir ömürlük dert olabilir. Bir ortamda hiç seilmeyip dışlandığınızı düşünün. Kim bunu üzülmez ki? Lütfen biraz dikkat edin. Siz de aynı durumda olabilirsiniz. İsim vermeyeceğim fakat anladığınızı biliyorum. Gelin akran zorbalığından bahsedelim. Biraz konuşalım. Zorbalığın iyisi kötüsü yoktur. Kimse toplumda dışlanmak, aşağılanmak istemez. Şaka adı altında yapılanlar arkadaşınızı rahatsız ediyorsa buna son verilmelidir. Zorbalık hafife alınmamalıdır.

Çünkü bu durum sonucunda maruz kalan kişinin okul başarısı düşebilir, özgüvensiz olmaya başlar, zaman geçtikçe aynı bir kelebeğe benzer. Kelebeklerin kanatları eşsiz, renkli ve güzeldir. Fakat ne yazık ki kelebekler kanatlarını göremez, kendi güzelliklerinin farkına varamazlar. Yıllar, aylar geçse bile hep çirkin olduklarını düşünürler. Aynı durumda olduğunuzu biraz olsun düşünün ve buna son verin."

Aradan günler geçti. Benle uğraşmayı bıraktılar. Çok arkadaşım olmasa da teneffüste beraber vakit geçirebildiğim dostlarım var. Sınıfın kalanıyla da sohbetim var. Derslerim düzeldi. Sınıf ikincisiyim. Artık benle uğraşmadıkları için mutluydum. Aslıları affetmeyi seçtim. Beni tanıdıkça sevdiler. Aylar yıllar geçti. Mezun oldum. Liseli bir genç kızdım artık. Yeni hayatımda çok mutluydum. Eskisi kadar özgüvenli, başarılı biriydim. Aynı beşinci sınıftaki gibiydim. Susmamayı öğrendim.

Bir daha aynı şeylerin yaşanmasına izin vermedim. Hayatımdan çok memnundum. Tabii bunun içinde hala bir kelebek gibi olmam da var. Kim ne derse desin, olmuyor.

Ben kelebeğim. Ama inanıyorum ki bu da geçecek. Bu yaşananlar için Zeynep Hoca'ya çok şey borçluyum. Beni o kötü durumlardan çekip kurtardı. İyi ki onu tanımışım. Onun gibi bir öğretmen hayatımdan geçtiği için çok mutluyum. Onu asla unutmadım. Hala ziyaret ediyor, halini hatrını soruyorum. O olmasaydı belki şu an hala özgüvensiz, zorbalığa susan birisi olurdum. Aslılar da benimle uğraşmaya devam ederdi. Şu an çok mutluyum ve bunun için Zeynep Öğretmen'ime çok şey borçluyum.

Zeynep VAR

7 - C

UĞUR VE TAVŞANI

Bir gün Uğur adında bir çocuk varmış, Uğur tavşanları çok severmiş ve ailesinden sürekli tavşan istermiş ama ailesi ona hiç tavşan almazmış, Uğur bu duruma çok üzülüyormuş bir öğlen vakti Uğur okuldan çıkıp evine doğru yürüyormuş, yürürken önüne bir anda bir tavşan çıkıvermiş. Uğur tavşanı görünce çok mutlu olmuş eve götürmek istemiş ama ya annem kızarsa diye korkmuş.

Ama tavşan o kadar tatlıymış ki dayanamamış ve eve götürmeye karar vermiş ama tavşanı eve nasıl sokacağını bilmiyormuş, elinde tavşanla eve giderken yolda arkadaşı olan Ahmet'i görmüş ve bankta biraz oturmaya karar vermişler.

Otururken Uğur sormuş:

“Ahmet ben bu tavşanı nasıl eve sokacağım?”

“Bilmiyorum. Uğur ama bir şeyler düşünmemiz gerek.”

“Evet, bir şeyler bulmamız gerek bu tavşanı cidden eve götürmek istiyorum.”

“Aaaaa! Aklıma bir fikir geldi, dedi heyecanlanarak, çantana koyarak eve sokabilirsin sonrada anneni ikna edersin.”

Uğur tavşanı kucağına almış ve evin yolunu tutmuş evin önüne geldiğinde tavşanı alıp çantasına koymuş ve kapıyı tıklatmış.

“Hoş geldin oğlum.”

“Hoş buldum anne, nasılsın?”

“İyiyim oğlum, sen nasılsın, günün nasıl geçti?”

“İyiydi anne, izin verirsen odama gidebilir miyim?”

“Tamam, oğlum bir şey lazım olursa yanıma gel.”

Uğur, bir şey belli etmeden odasına gitmiş ve odanın kapısını kapatıp çantasından tavşanı çıkarmış, gizlice mutfağa gidip tavşanın karnını doyurmak için havuç almış ve odasına tekrar gidip tavşana havucu yedirmiş, tavşanı yatağının üzerine koymuş ve tavşana isim bulmak için düşünmeye başlamış ve bulmuş tavşanın ismi “Duman” olacakmış. Uğur Duman’ı severken bir fısıltı duymuş:

“Uğur ben buradayım.”

Uğur şaşırılmış ve etrafına bakınmış.

“Etrafına bakma ben konuşuyorum.”

“Nasıl yani, sen nasıl konuşabiliyorsun?”

“Aslında ben bir tavşan değilim, ben tavşan bedeninin içerisine girmiş bir periyim.”

Uğur hala çok şaşkınmış ve bu şaşkınlığını gizleyemiyormuş.

“Peki, tavşan bedenine nasıl girdin?”

“Sana ulaşmamın başka yolu yoktu.”

“Peki, bana neden ulaşmaya çalıştın?”

“Biz periler çocuklar belli bir yaşa geldiğinde onları korumak ve zor anlarında onların yanında olmak için görevlendiriliriz.”

“Yanımda hep tavşan olarak mı kalacaksın?”

“Evet, ben senin evcil hayvanın olacağım senin tek yapman gereken şey annene beni kabul ettirmek.”

Uğur ve Duman konuşurken akşam olmuştu ve annesi Uğur’u yemeğe çağırıyordu, Uğur aşağı tavşanı ile birlikte indi annesi çok şaşırılmıştı annesi sordu:

“Uğur, bu tavşanı nerden geldi?”

“Anne, bu tavşanı yolda buldum bizimle kalsın lütfen zaten tavşan almayı ne kadar istediğimi biliyorsunuz.” Uğur’un annesi Uğur’a kıyamamış ve tavşanın evde kalmasını kabul etmişti Ertesi gün oldu ve Uğur okula gitmek için hazırlanmaya başladı hazırlanırken tavşanın ona bir şeyler söylemeye çalıştığını fark etti:

“Uğur okula seninle gelemeyeceğim ama istediğin zaman beni Duman diyerek çağırabilirsin; ben, peri ve görünmez olarak yanına geleceğim beni sadece sen göreceksin.” Uğur, “Tamam.” demiş ve hazırlanmaya devam edip okula gitmiş.

Bu sır Uğur için çok gizliymiş kimseye söylememesi gerekiyormuş ama Uğur bunu en yakın arkadaşı olan Ahmet’e anlatmak istiyormuş. Ahmet okula gelince Ahmet’in yanına gitmiş ve durumu Ahmet’e anlatmış.

“Ahmet, benim sana bir şey demem gerekiyor.”

“Ne söyleyeceksin Uğur?”

“Ahmet, hani ben sana yolda bir tavşan bulduğumu söylemiştim işte o tavşan aslında bir tavsan değil periymiş.”

“Nasıl yani periyse nasıl tavsan olarak karsına çıkabiliyor.”

“Aslında beni korumak ve kollamak için gönderilen bir periymiş ama bana ulaşmanın başka yolu olmadığı için karşıma tavşan şeklinde çıkmak zorunda kalmış zor anlarımda veya yardıma ihtiyacım olduğunda bana yardım edecekmiş.”

“Nasıl yardım edeceğini merak ettim.”

“Ben de merak ediyorum, zamanı gelince göreceğiz. “

Uğur ve Ahmet derse girmişler okul bitmiş ve evin yolunu tutmuşlar eve giderken Ahmet’in parası kaybolmuş, Ahmet telaşlanmış ve parasını aramaya başlamış, aklına Duman’ın ona dediği şey gelmiş ve hemen Duman’ı çağırmış.

“Geldim sorun ne?”

“Ahmet’in parası kayboldu bulmama yardım eder misin?”

“Tabii ki yardım ederim.”

Duman, Uğur’a yardım etmiş ve Ahmet’in parasını bulmuşlar Ahmet ve Uğur mutlu bir şekilde evlerine dönmüşler ve gelince Uğur, Duman’la konuşmak için odasına gitmiş:

“Duman, bugün için sana çok teşekkür ederim, senin sayende Ahmet’in parasını bulduk ve Ahmet çok mutlu oldu.” “Rica ederim, bundan sonra her daim istediğinde yanında olacağım, nede olsa senin için gönderildim.”

Bugünden sonra Duman, Uğur'un hep yanında olmuş onu koruyup kollamış ve Uğur'un ihtiyaçlarını karşılamış.

Uğur ile hep arkadaş olmuş onun dertlerini dinlemiş, hatta ödevlerine bile yardım etmiş Uğur ve tavşanı çok iyi arkadaş olmuşlar.

RAVZANUR YILDIZ

8/D

MAVİ

Ben Ela 10 yaşımdayım, sokak hayvanlarını çok seviyorum. Geçen pazartesi okul çıkışı ayağı olmayan bir köpek gördüm, gördüğüm en tatlı köpeklerden biriydi ama bir ayağı yoktu. Bu yüzden ona çok üzülmüştüm. Neden ayağı yoktu, doğuştan mı, trafik kazası mı ya da en kötüsü bir insan tarafından mı bu hale getirilmişti? Köpeği düşünerek eve gittim.

Ders çalışmak için çalışma masama oturduğumda aklıma bir fikir geldi. Ayağı olmayan ama dünyalar güzeli bu tatlı köpeği eve getirmek istedim ama annem, babam ve ablam bu fikrime nasıl karşılık verirlerdi bunu öğrenmem lazımdı, bunu direkt söyleyemezdim.

Annem akşam yemeğini hazırlarken yanına gittim. "Anne biliyor musun Ayşeler evlerine köpek almışlar " dedim. Annem şöyle cevap verdi: "Ne güzel!" sanki ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı. Annemden cevabı aldıktan sonra babamın yanına gittim ve aynı şeyleri ona da söyledim.

Babam ise şöyle cevap verdi."Öyle mi benim de küçükken bir köpeğim vardı adı da 'Duman'dı. Onu çok seviyordum. Bir gün onu kaybettim aradım aradım ama bulamadım." dedi.

Aslında bu da benim için olur bir cevaptı. Şimdi sırada ablam vardı. Ablamın yanına gittim kapıyı tıklattım ve içeriden bir "Gel!" sesi duydum içeriye girdim ablamın yanına oturdum ama ablam yanımdan kalkıp gitti ben de bir daha ona söylemek için çabalamadım. Akşam yemeğimi yiyip biraz kitap okuyup yattım.

Sabah ders programına göre çantamı hazırlayıp okul için yola çıktım. Okul yolunda yine bacağı olmayan köpekle karşılaştım ve onu sevdim çok sevimliydi ve onu sevmeme izin verdi o anda onu eve götürmeye karar verdim.

Okul çıkışı sevimli köpeği kucağıma aldım eve göturdüm Eve gidene kadar hiç kıpırdamadı. Eve geldiğimde onu gizlice odama göturdüğümde çok şaşkındı odama çabuk alıştı. Ona dolaptan sosıs ve ekmek verdim ve yatağımanın altına yer yaptım.

Ertesi gün olmuştı okula gitmeden resim ödevimi bitirmek için mavi guaj boyamla resmimi boyamaya başladım. Okul saati gelmişti resmimi aldım, çantama koydum ama boyanın kapağını açık unutmuşum.

Okuldan eve geldiğimde çok şaşkındım köpeğimi annem bulmuş onunla oyun oynuyorlardı hemen odama gidip çantamı bıraktım ama odamda her yer mavi boyaydı hem de pati şeklinde anneme olanları sordum. "Uyandığında her yer mavi boyaydı, ben de mavi boyanın kaynağını ararken bu tatlı köpeği buldum bu köpeğin evimizde ne işi var?" dedi.

Ben de anneme yaptıklarımı anlattım, onlarda bana güldüler ve bunu onlara söyleseydim zaten kabul edeceklerini söylediler ve çok mutlu oldum. Babam adı ne olsun dedi hepimiz aynı anda "Mavi" dedik.

ELİF ERMAN
7 -F

KARŞILAŞMA

Alkan, çok maceracı bir çocuktur. Her türlü maceranın peşinden koşar, doğa yürüyüşlerine çıkar, kayalıklara tırmanır, mahalle dışına çıkardı. Fakat Alkan'ın büyük bir hayali vardı: Terk edilmiş binaları keşfetmek.

Bir gün Alkan, tekrar doğa yürüyüşüne çıkmaya karar verdi. Gezilere çıkmadan önce hazırladığı macera çantasını alıp evden çıkıp uzaktaki bir ormana gitti. Ormanda çeşitli taşlar ve böcekler toplarken gözüne bir şey takıldı. Hemen oraya gitti ve bir terk edilmiş ev gördü. Ev, çok eskiydi ve her an yıkılabilirmiş gibi duruyordu.

Alkan bu eve girmeye karar verdi. Eski evin kapısını itti, içerisi çok karanlıktı. Alkan çantasından bir el feneri çıkarıp, ilerlemeye başladı. Evde tek bir hayat belirtisi yoktu.

Tam koridorda yürürken arkasında biri varmış gibi hissetti, yavaşça arkasını döndü ama kimseyi bulamadı. O sırada bir odadan yüksek bir ses geldi. Alkan o odaya gitti. Bir insan silueti görmüş gibi oldu ki “Hayal görüyor olmalıyım.” dedi kendi kendine. Ürpermişti. Odayı inceledi.

Bu evin eski sahipleri geride çok şey bırakmışlardı. Alkan diğer odaya girer girmez bir şeyin hareket ettiğini gördü. Korku içinde fenerini o yöne tuttu. Hiçbir şey yoktu. Alkan o odaya en son bakmaya karar verdi ve başka bir odaya girdi. Üst kattan da bir ses geldi. Alkan yavaşça merdivenleri çıktı. Cam bir avize yere düşmüştü. Fenerin ışığı, kırık camları aydınlatmış ve böylece bir ressamın sanat eserine benzemişti. Alkan avizeyi geçti. Tam bir odaya girecekken bir insan silüetini bu sefer belirgin olarak gördü. Alkan korku ve çılgılık içinde alt kata inmeye başladı. Nedendir bilinmez, fakat Alkan’ın gördüğü gölge de öbür tarafa koşmaya başlamıştı.

Alkan, alt kata ulaştı ve kendini eski bir kanepenin arkasına attı. Bir toz tabakası kalkıp kısa bir süreliğine havayı kaplamıştı. Alkan güvende hissettiğinde kanepenin arkasından çıktı. Kalbi hızlı atıyordu. Korku içinde dikkatli adımlar atarak evi tekrar dolaşmaya başladı. “Bu da neydi?” diye mırıldandı kendi kendine. Evdeki bazı çekmeceleri aldı.

Çekmecelerin birinde birkaç adet madeni para buldu. Yapılış tarihi çok eskiydi: 1943... Demek ki burada en son neredeyse 80 yıl önce birileri yaşamıştı. Alkan hatıra olarak kalması için parayı aldı. Üst katta birinin ayak izlerini duyabiliyordu. Tüyleri diken diken oldu.

Alkan evi keşfetmeye devam ediyordu. Evet, korkuyordu ama hayalini gerçekleştirmekte kararlıydı. Şimdi sıra üst kata gelmişti. Alkan yavaşça merdivenleri çıktı. Eski merdivenlerin gıcirtısı sessiz evde yankılanıyordu. Üst kata çıktı ve bir odaya girdi. Odada eski eşyalar bulmuştu. Tam odadan çıkacakken birine çarptı ve yere düştü. Fenerini ona doğru tuttu. Bir de ne görsün! Arkadaşı Hakan tam da karşıdaydı. İki de şaşkınlık içinde gülmeye başladılar.

“Dostum, burada ne yapıyorsun?” diye sordu. Hakan “Ben de macerayı en az senin kadar seviyorum işte. Bu ev karşıma çıkınca şansımı kullanıp onu keşfetmek istedim.” dedi. İki de sevinmişti.

Aslında aynı evde birbirlerinden kaçıyorlarmış. İki de evi beraber keşfetmeye karar verdi. Tek tek çekmeceleri açıp incelemeye başladılar. O kadar çok şey vardı.

Eski paralar, fotoğraflar, radyo, kasetler, takılar ve tabi ki de özel defterler...
Sonra iki arkadaş eski bir satranç tahtası bulup oynamaya başladılar. Bazı kasetleri dinlerken dans ettiler. Sarmaşıklar yüzünden ışık geçirmeyen pencereden güneşin batışını izlediler. Zamanın ne çabuk geçtiğini anlamadılar.

Çok acıktılar. Alkan Hakan'a "Acaba mutfakta bir şey bulabilir miyiz?" diye sordu. Hakan "Zannetmiyorum ama şansımızı deneyebiliriz" dedi. Birlikte mutfağa gittiler ancak mutfakta örümcek ağları, toz ve küf vardı her yerde. Eve gitmeye karar verdiler ve yola koyuldular. Yağmur başladığı için çamurlarda yürümekte zorlandılar. Yollarda asfalt yoktu.

Yol boyunca muhabbet edip gülüştüler. Çamur içinde eve vardılar. Anneleri başta çok kızmıştı. Çocuklar buldukları eski eşyaları gösterdiler. Eşyalar belki de çok değerliydi ancak onlar için güzel bir günün hatırasıydı. Anneleri onlara çok güzel, malakitten yapılmış bir kutu verdi. Çocuklar eşyaları o kutulara yerleştirdiler ve hatıra olarak sakladılar. Üzerine bir not yapıştırdılar. "Bunu okuyorsan bu kutunun içindekiler 1940'dan kalma. Bizim değerli terk edilmiş ev hatıramızdır."

LARA GÖK
6/A

BÜYÜK FABRİKA

Cem, abisi Faruk ve anneleri ile küçük bir kasabada tahta parçalarından inşa edilmiş küçücük bir evde yaşıyorlardı. Günlerden perşembe, takvimlerden 10 Nisan'dı. Yoksul bir ailede iki kardeş bu duruma çok üzülseler de arkadaşlarına belli etmek istemiyorlardı.

Çünkü zaman zaman bu durumu kötüye kullanıp dalga geçenler olabiliyordu. Annelerinden ne kadar oyuncak isteseler de alamıyorlardı çünkü çoğu zaman paraları sadece karınlarını doyuracak bir şeyler almaya yetiyordu. Çocukların okul eşyalarını bile güçlüğüle alıyorlardı. Tüm dersler için sadece bir defter kullanıyorlardı. Sadece defter, kalem ve resim kâğıtları vardı. Cem, boş zamanlarında resim çizip hikâyeler yazardı.

Aslında en büyük hayali bir yazar olmaktı. Belki kitapları beğenilir, para da kazanırdı. Böylece ailesine yardımcı da olurdu. Aklından çıkartamadığı bu isteğini annesine anlattı.

Annesi Cem'i desteklediğini ve sonuna kadar arkasında olduğunu söyleyince Cem çok sevindi. Önce birkaç gün boyunca kafasındaki hikâyeyi kurguladı. Biraz toplandıktan sonra kitabını yazmaya başladı.

İlk kitabı olan Dünya ile İletişim'i yazıyordu. Yaklaşık birkaç haftanın sonunda kitabını tamamlamıştı. İlk olarak arkadaşlarına dağıtıp, onların beğenilerine sundu. Arkadaşlarının olumlu yorumlarından sonra yayınevleri ile görüşüp sırasıyla 10, 20, 30... derken çok sayıda kitap bastırıp yavaş yavaş satışlara başladı. Satışlar arttıkça aklındaki diğer hikâyeleri de kaleme döktü. Dünya ile İletişim, Uzay'dan Dünya'ya,

Denizde Yaşam adlarıyla kitapçıların raflarında yerlerini aldı. Kitapları okunup tanınmaya başladıkça eline hatırı sayılır para da geçmeye başladı. Cem bu durumdan oldukça mutlu oluyor ve hayalinin peşinden koşmanın ne kadar doğru olduğunu anlıyordu.

Günlerden Salı, Haziran'ın 20. günüydü. Cem haftalardır bu anı bekliyordu çünkü onun doğum günüydü. Doğum gününe kadar kazandığı paraların bir miktarını alıp abisi ile alışveriş merkezine gideceklerdi. Giderken yolda bir fabrika gördüler ve kapı önünde bekleyen güvenlik görevlilerine "Merhaba burası ne fabrikası, içeride ne yapıyorlar?" diye sordular. Adam "İçerisi hayal fabrikası, orada tüm hayaller gerçek oluyor." dedi. Çocuklar şaşkınlıklarını gizleyemediler. Birbirlerine bakıp ne kadar ilginç olduğunu söylediler.

Sonra alışveriş merkezine gittiler. Birlikte Cem'in doğum gününü kutladılar. Abisi ona hediyesini verdi ve çikolatalı pasta aldı. Pastayı yediler, hediyeleri açtılar. Biraz da birlikte eğlendikten sonra artık eve dönme vakti gelmişti. Eve dönerken tekrardan fabrikaya uğrayıp bu kez içeriye girdiler. Orayı çok merak ettiler, akıllarının orada kaldığını ve gezmek istediklerini dile getirdiler. Personeller bu taleplerini müdürlerine iletmek istedi çünkü yetkililerin bilgisi dâhilinde olmadan fabrikayı gezmek yasaktı.

Çocuklar fabrikayı gezememenin korkusuyla, endişe dolu bakışlarını personellerin üzerinde gezdiriyorlardı. Bu şekilde beklemek çok sıkıcıydı fakat Müdür Bey toplantıda olduğu için izin süreci uzun sürmüştü.

Sonunda toplantı bitti ve Müdür Bey yanındaki iki personel ile çocukların yanına geldi. Onlarla tanışıp, onlara birkaç soru sorduktan sonra tekliflerini bu

seferlik kabul ettiğini, fakat normalde sadece belirli günlerde ziyarete açık olduklarını söyledi. Cem ve Faruk sevinçten müdüre sarılıp teşekkür ettiler.

Yavaş yavaş fabrikayı gezmeye başladılar. İçerisi ışıltılı ve çok ihtişamlıydı. Birbirinden farklı odalar vardı. Herkes bu odalara girip dileklerini ve hayallerini düşünüp, o hayallerinin gerçekleştiğini görüyorlardı. Odalarda parlıltılı küreler vardı. Etrafa rengârenk ışıklar saçan bu küreler göz kamaştıracak güzellikteydi. Çocuklar üzerine ellerini dokundurup gözlerini kapattıkları zaman o an düşündükleri hayalinin gerçek olduğunu görüyor ve sanki o anı yaşıyor gibiydiler. Çocuklar bu duruma çok şaşırdılar.

Odalardan çıkıp bir diğerine koşarak gidiyor, tüm küreleri denemek istiyorlardı. Hayatlarında ilk kez böyle bir güzellikle karşılaşmışlardı. Düşünebiliyor musunuz? Hayallerinizin gerçek olduğu, tüm dileklerinizin gerçekleştiği bir dünyadasınız.

Çocuklar tıpkı cennette gibi hissettiler. Cem tüm kitaplarının milyonlarca satışı olduğunu, bu kazandığı paralarla çok zengin olup yoksul çocuklara yardım ettiğini, istediği tüm oyuncakları alabildiğini hayal etti.

Abisi Faruk da aynı şekilde yoksul çocukları sevindirip, onlara sınırsız kıyafet ve oyuncak almayı hayal etti. Üstelik kendileri için de paten, bisiklet gibi hayallerinin gerçekleştiğini hissetmişlerdi. Yavaş yavaş ziyaret sürelerinin dolduğu söylenince biraz üzüldüler. Eve gidip annelerine olan biten her şeyi anlattılar.

Anneleri bütün hayallerini ve yaşadıklarını dinledikten sonra duygulandığını söyledi ve "Aferin çocuklar, hayallerinizde yoksul çocukları unutmayıp onlara da yardım eli dokundurduğunuz için beni çok mutlu ettiniz. Hep böyle güzel yürekli ve şefkatli olun." diye ekledi.

Akşam oldu ve kuzenleri geldi. İki kardeş gün boyu yaşadıklarını onlara anlatmak için heyecanla akşamı beklemişlerdi. Sırasıyla anlatmaya başladılar. Kuzenleri hayranlıkla dinlediler. Onlar da hayal fabrikasına gidip, o güzel anları yaşamak istediler.

Anlatırken, dinlerken bile bu kadar güzel ise gerçeği nasıldır acaba diye düşündü kuzenleri. O meşhur Hayal Fabrikası'na kavuştular. Cem, Faruk ve kuzenleri buluşup hep birlikte yola koyuldular. Fabrikaya vardıklarında ziyaret saatleri gelmişti bu kez çok rahat bir şekilde giriş yapmışlardı. Odaları gezmeye başladılar. Gerçekten Cem'i anlattığı gibi harikaydı ve onlar için de müthiş bir deneyim olmuştu.

Günler, aylar, yıllar geçti. Artık Cem 18 yaşında bir birey olmuştu. Zaman geçtikte daha çok tanınan kitapları, daha çok satış yapmaya başlamıştı, satışlar artıkça yeni kitaplar yazdı derken ailesini o yoksul hayattan kurtarmıştı. Artık tanınmış bir yazardı Cem.

En güzeli de yıllar önce gittiği hayal fabrikasında hayal ettiği her ne varsa yavaş yavaş gerçekleşmeye başlamıştı. O artık yoksul çocukların manevi ağabeyleriydi. Her hafta yetimhanede büyüyen çocukları ziyaret eder, onlara hediyeler götürür, onlarla oyunlar oynar mutlu ederdi. Cem başarıları sayesinde zengin olup, ailesini kurtaran akıllı bir çocuk ve hatta artık gençti. Genç yazar eline geçen imkânlar sebebiyle şımarıklık yapmamış, bunun aksine daha iyi yürekli bir insan olmuştu. 18 yaşında yazdığı "Dünyayı İyilik Kurtaracak" kitabıyla da bu hayat serüvenini okurlarıyla paylaştı.

BERİL YÖRDENİKLİ

5 –A

GEÇMİŞ ZAMANDAN KALMA

Sabah sıradan bir gün her zamanki gibi uyanıp üstümü giyinip en sevdiğim kahveyi alıp işime doğru yola çıktım. Artık bu monotonluktan sıkılmışım ama maalesef hiçbir şey yapamıyordum. Patronum odama girerek yeni karakter kıyafetleri tasarlamamı istedi. Ben bir oyun grafik tasarımcısıyım ama sanki moda tasarımcısıyım gibi muamele görüyordum.

Eski zamanlarımı, arkadaşlarımı, annemi ve babamı özledim. Akşam olduğunda eve gittim yemek yerken televizyon izlerken bugün günlerden temmuzun onu olduğunu gördüm yarın benim doğum günümdü derken liseden kalan arkadaşım Hümeysra güzel bir doğum günü mesajı ile beni çok mutlu etti. Hümeysra yurt dışında olduğu için her zaman mesaj atarak kutluyordu doğum günümü. Yorgunluktan kafamı yastığa koyar koymaz uyudum. Sabah kapı tıklamasıyla uyandım. Kapıyı açtığımda karşımda Hümeysra duruyordu. İlk başta rüya görüyorum sandım ama karşımdaydı. Hümeysra'ya güzel bir şekilde sarıldım ve uykulu olduğum için yatağıma geri döndüm.

Hümeýra “Ne yatýyorsun? Bugün senin doğum günün biraz mutlu olur insan!” dedi. Onu hiç dinleyemiyordum çünkü çok uykuluydum. Beni yataktan kaldırıp benim için aldığı elbiseyi gösterdi ama hiçbir şey yapmak istemiyordum. Beni giyinme odasına götürdü ve giyip süslenmemi söyledi, banyoya gidip üstümü giydiğimde bir mutluluk kaplamıştı içimi, bu kıyafet benim mezuniyet kıyafetim gibiydi. Mezuniyet yıllarımda yani çocukken çok mutlu bir kişiliğim vardı fakat o kişilik uçup gitmişti.

Odadan çıktığımda Hümeýra şaşkın bir yüz ifadesiyle “Çok güzel olmuşsun fakat buna güzel bir saç ve makyaj gerekir.” deyince ve tabii ki bunu Hümeýra’ya bıraktım. Nerdeyse yarım saat sonra işimiz bitti ve beni bir yere götüreceğini söyledi ben pek gitmek istemiyordum ama beni zorladı ve gitmek zorunda kaldım. Gidince anımız olsun diye liseden kalan kameramı aldım. Hümeýra’ya gideceğimiz yere gitmeden önce bir çiçekçiye giderek iki çiçek aldım ve mezarlığa gittik. Biraz annem ve babamla konuştuktan sonra gideceğimiz mekâna doğru ilerledik.

Yoldayken “Sadece biz mi varız?” diye sorduğumda evet diyerek beni geçiştirmeye çalıştı, mekâna geldiğimizde eski lise arkadaşlarım vardı karşımda. Bir anda duraksadım hiç konuşmadığım arkadaşlarım bile vardı orada. Bir de o: Rüzgâr (Lisede ona büyük bir sevgi beslediğim kişi.) Nedense onun suratına bakmak bile istemiyordum çok utanıyordum ama o bunu asla bilmiyordu. Karşımıza birden güzel, bir iki katlı, en sevdiğim renkle -mavi ile- yapılmış bir pasta geldi. Herkes yüksek bir sesle: “Doğum günün kutlu olsun Cemre.” dedi ve yıllardır bu kadar güzel bir doğum günü kutlamadığım aklıma geldi. Pasta kesildi ve herkes hediyelerini vermeye başladı ilk başta en yakın arkadaşım bana bir kutuyla geldi ve içinde liseden kalma fotoğraflarımız ve en sevdiğim çikolatalar vardı.

Birkaç arkadaşlarım hediye verdikten sonra sıra Rüzgâr’a gelmişti. O da diğerleri gibi kutuya koymuştu hediyesini ama kutu büyüktü, içeri açtığımda o lisede çok istediğim ama bir türlü alamadığım pelüş pandayı gördüm ama bunu nereden biliyordu? Bunu kimseye söylememiştim, Hümeýra bile bilmiyordu.

Son birkaç kişi daha hediye verdikten sonra topluca fotoğraf çekelim dedik ve kameramı çıkardım kim çeksin diye düşünürken lisede kavgalı olduğum kız “Ben çekerim.” dedi ve ona kameramı verdim.

Poz verirken hafızasının bitiğini ve birkaç bir şeyin silinmesi gerektiğini söyledi kamerayı bana verdiğinde gerekli olmayanları siliyordum ki arkadan biri kameramı alana dek.

Alan kişi sınıfın delilerinden Enes'ti, kamerayı alınca "Beni nasıl çekmişsin bir bakalım?" dediğinde deliye döndüm, çoğu fotoğrafta Rüzgâr vardı ve bunu herkes görecek. Onu almaya çalışıyordum fakat boyu çok uzun olduğu için alamıyordum tam uzandım derken yere düştüm.

Ne olduysa o an oldu. Uyandığım da eski lise yıllarında kaldığım evde uyandım birden. Niye geldim, nasıl geldim? Ayağa kalkıp kendime aynadan baktığımda 16 yaşına geri dönmüştüm. Neden böyle bir şeyin gerçekleştiğini anlamıyordum. Takvime baktığımda günlerden 11 Mayıs 2013 Salı günüydü, bu yüzden okula gitmem gerekiyordu. Tam hazırlanmaya başladığımda sokaktan bir ses geldi bu Hümeysra'ydı. Eskiden okula Hümeysra ile beraber giderdik, bu yüzden biraz daha hızlı hazırlanmaya çalıştım ve aşağıya indim. Yolda ilerlerken bu durumu düşünmeye çalıştım. Neden böyle olmuştu diye düşünürken bir anda karşımıza Rüzgâr çıktı. Onu gördüğümde acaba kamerayı tutarken mi bir şey oldu? dediğimde okula gelmiştik çoktan.

İlk ders edebiyattı. Edebiyat ile ilgili hiçbir şeyi hatırlamıyordum, zaten zar zor geçmiştım. Okul bitiğinde akşama doğru en sevdiğim şarkıcının konseri vardı ve ona gidecektim. Bir anda aklıma annem ve babam gelmişti, onları çok özlemiştim. Ama sıkıntı şu ki annem ve babam yurtdışına çıkmışlardı. Eve geldiğimde direkt olarak annemi aradım ve onun sesi bana çok iyi geldi. İki güne döneceğini söylediğinde çok sevinmiştim.

Akşama doğru konsere doğru giderken Rüzgârı gördüğümde "Acaba nereye gidiyor?" diye düşünüyordum. Yanına giderek onunla konuşmaya başladım. Otobüs geldiğinde Rüzgâr da otobüse bindi, bu çok normaldi ama nereye gittiğini gerçekten çok merak ediyordum. Otobüste konuşurken cesaretimi toplayıp "Sen de mi konsere gidiyorsun?" deyince o da "Evet" dedi. Demek ki o da seviyordu benim sevdiğim şarkıcıyı. Konser alanına bir sokak kala indik, konsere doğru yürümeye başladık, sokaktan geçerken oyuncakçıyı gördüm ve o oyuncak Rüzgâr'ın bana aldığı ve benim 16 yaşımdan beri istediğim o pelüş pandaydı. Sonra bir anda aklıma

Rüzgâr ile beraber çekildiğimiz bir fotoğraf geldi. En son kameramda bu fotoğraf vardı ve bir anda yere düştüm. Konser bittiğinde Rüzgâr ile vedalaşarak eve gittim, çok yorgundum ve yatağıma yatıp uyudum, sabah uyandığım da her şey güzeldi ama hala bir türlü kendi zamanıma nasıl gideceğimi bulamamıştım.

Bir şeyler atıştırdım ve hazırlanmaya başladım. Hümeysra seslenince hemen aşağıya indim. Her zamanki gibi yolda ilerlerken yine karşımıza Rüzgâr çıktı.

Okula vardığımızda ilk dersimiz matematik olması gerekirken yine edebiyattı. Tahtadaki takvime baktığımda yine bugünün 11 Mayıs olduğunu gördüm. Ama bir gün geçmişti nasıl böyle bir şey olabilirdi. Kendimi rüyada hissedip çimdiklemeye başladım ve çok canım yandı. Bu rüya değildi, bu gerçektir, bir zamanın içinde sıkışıp kalmıştım. İlk başta bir şey yapmamaya çalıştım ve günümü devam ettim. Eve geldim, annem beni aradı, annem beni aradığında yine annemleri göremeyeceğimi anladığımda biraz üzüldüm. Annemi aradım ama annem yine iki güne geleceğimizi söyledi. Akşam oldu, konsere gittim yine Rüzgâr'ı gördüm ve konser biti ve eve gidip yattım.

Sabah uyandığım da direkt olarak telefonumdan takvime baktım ve yine günlerden 11 Mayıs'tı, değişmiyordu. Bu durumu anladıktan sonra içimi bir korku kapladı acaba hep burada mı kalacaktım? Bu durumu Hümeysra'ya anlatmanın zamanı geldiğini düşünüp hazırlanıp okula gittim. Ders bittiğinde Hümeysra'ya bu durumu anlattım ve ilk baştabana inanmadı, şaşırmıştı. Belki biraz da dalgaya vurarak sorular sordu: İlerde güzel miyim?

Ona başımdan geçen her şeyi anlattığımda "Seni yine o kamera ile çekersek belki düzelirsin." dedi. Okul bittiğinde benim eve geçtik, kamerayı bir türlü bulamıyordum, her yeri aradım taradım ama bir türlü bulamamıştım, evde başka bir kamera ile beni hemen çekmeye hazırlanıyordu ki bir anda başım dönüp bayıldım. Kendimi kanepede buldum ve burnum kanamıştı artık burada kalmamın bana sıkıntı verdiğini anlamıştım. Hemen beni çekti ve hiçbir işe yaramadı. Kamerayı nerede düşürdüm diye düşünürken kapımı biri çaldı, bu Rüzgâr'dı.

Bana, benim yaşadığım olaylar gibi olaylar yaşadığını söylediğinde Rüzgâr'ın da benimle beraber geçmişe geri döndüğünü anladım. Rüzgâr'a Hümeysra ile planladığımız şeyi gerçekleştirsek belki olabileceğini ama kameramın

kaybolduğunu anlattım. O da çantasından benim kameramı çıkardığında çok mutlu olmuştum.

Hümeysra “Geçmişe geri dönmeden önceki kamerada son olan fotoğrafın konserde geçtiğini söylemiştin belki fotoğrafı tekrar çekerseniz kendi zamanınıza geri dönebilirsiniz.” dedi, aslında çok mantıklıydı.

Akşam olduğunda konser alanına doğru Rüzgâr ile beraber giderken ona neden bana buraya geldiğini daha önceden söylememiştin diye sorunca bana ilk başta neyin nasıl olduğunu anlamadığını, bugün Hümeysra ile konuşurken konuştuklarımızı duyup yanıma geldiğini söyledi.

Konserde çekildiğimiz fotoğraf konserin en önündeydi fakat biz oraya gidemiyorduk biraz zorladıktan sonra en öne geldiğimizde hemen fotoğrafı çektim ve bir anda önümüze bir ışık çıktı sanki kendimi ölüyormuş gibi hissettim.

Gözlerimi açtığımda kendi evimdeki yatağımda uyandım. Kapı çaldı ve bu Hümeýra'ydı ve bana "Bugün senin doğum günün." dediğinde ona sımsıkı sarıldım geri gelmiştim ve nihayet dönmüştüm.

Bana aldığı kıyafeti gösterir göstermez elinden kapıp üstümü giyinmek için giyinme odasına gittim ve çok mutluydum tek sıkıntı annem ve babamı görememiş olmamdı.

Yine yaşadığım olayları yaşayıp arkadaşlarımla buluşacağımız o mekânda buluştuk. Kenarda Rüzgâr'ı görünce içim çok rahatlamıştı, o da sapasağlam gelebilmişti.

Pastalar kesildi, hediyeler verildi derken yine o korkulan fotoğraf çekme anı geldi, kamerayı vermeden önce bazı fotoğrafları silip fotoğraf makinesini verdim ve artık kendi zamanımda kendi doğum günümde eski benliğimi almış mutlu bir şekilde yaşamaya başlamıştım.

ELÇİN TOPALOĞLU

8 – B

ELİF'İN YENİ ARKADAŞI

Günlerden bir yaz günüydü. Elif, yaz tatili bile olsa en yakın arkadaşı Deniz'i hiç unutmaz, onunla vakit geçirirdi. Hem Elif hem de arkadaşı Deniz'in arkadaşlığı çok eskilere, bebekliklerine dayanıyordu. Bu yüzden birbirlerini görmeden duramıyorlardı. Ya dışarı çıkarlar ya da birbirlerinin evlerine giderlerdi.

Bir gün Deniz ve annesi onları bir piknik yerine çağırdı. Elif'in doğum günü için ona bir sürpriz yapıp çok önemli bir konu konuşacaklardı. Elif ve annesi piknik yerine geldiler. Elif gelir gelmez konfetiler patladı ve doğum günü pastasının mumları yakıldı. Mutluluk dolu bir halde dilek tutup mumu üfledi.

Deniz arkadaşına kocaman sarıldı ve kulağına eğilerek, "Elif sana kötü bir haberim var. Biz bir hafta sonra Edirne'ye taşınacağız maalesef." dedi. Elif donup kaldı ve ne söyleyeceğini bilemedi. Kocaman sarıldı arkadaşına. İki de sessizce ağlıyordu. İki de birbirleri daha fazla üzülmesin diye gülümsediler, konuyu değiştirmeye çalıştılar. Derken hava kararmaya başladı evlere dağıldılar. Evlerine geldiklerinde Elif'in annesi Elif'in yüzünün asık olduğunu gördü kızına sarılıp şunları söyledi:

"Deniz'in gitmesi gerçekten çok üzücü ama ailesinin verdiği bir karar bu. Onun için daha zor olan bu durumu daha da zorlaştırmadan arkadaşın gidene kadar onunla güzel vakit geçirmelisin. Tatillerde mutlaka ziyaretlerine gideriz ya da onlar gelir." dedi.

Elif annesine hak verdi ve Deniz için bir hediye almaya karar verdi. Bir haftanın sonunda artık vedalaşma zamanı gelmişti Deniz ve Elif son bir kez buluştuklarında Elif hediyesini verdi ve birbirlerine sımsıkı sarıldılar ve son vedalaşmalarını gerçekleştirdiler. Günler ayları, aylarda yılları kovaladı tam tamına aradan üç yıl geçti. Elif yeni arkadaşlar da edinmişti elbette zaman hızla geçiyordu. Annesi bir gün Elif'e bir sürpriz yaptı ve Edirne'ye Deniz'i ziyarete gideceklerini söyledi. Elif bu haberi duyar duymaz hemen valizinin yanına gelip valizini hazırlamaya başladı.

Elif sabah "Kızım hadi uyan anneciğim." sesiyle kalktı, hemen üstünü giyiniip havalimanına doğru yola çıktılar bir saat yoldan sonra sonunda havalimanına ulaştılar. Elif bekledi, bekledi, bekledi ve sonunda o koskoca 2 saat doldu. Elif ilk defa uçağa bineceği için hem tedirgin hem de uzun bir süre sonra Denizle buluşacağı için heyecanlıydı.

Elif yolculuk sırasında yeni taşınan komşularına da Edirne'den hediye bir eşya almak aklına geldi. Ancak bunları düşünürken uyuya kaldı. Elif gözlerini açtığında yolculukları bitmiş ve Deniz'in evine varmışlardı. Elif kapıyı çaldı ve Deniz ¹kapıyı açtığında şoka girmişti resmen ağzı açık kaldı ve hiç düşünmeden gelin eve geçin, dedi.

Sonra bir güzel kahvaltı yaptılar ve Deniz'in babası şöyle dedi. Madem o kadar yol geldiniz size Edirne'yi gezdirelim size dedi. Elif ve Deniz hemen hazırlandılar ve dışarı çıktılar ve Selimiye Cami'ye doğru yol aldılar. Elif bu şaheserden gözlerini alamadı. Hemen içini görmek için can atıyordu. İçine girdiklerinde dışı kadar içi de güzeldi burayı gezdi sonra 2. Bayezid Külliyesi, Sağlık Müzesi, Edirne Büyük Sinagogu ve Edirne Sarayı'nı gezdiler sonra eve geldiler aslında Elif çok eğlenmişti ama bir yananda yarın İstanbul'a geri dönecekleri için üzgündü.

Sabah olduğunda Elif valizini topladı ve Deniz ile son bir kez vedalaştı. Sonunda ayrılmış olsalar da birbirlerini görmek onlara çok iyi gelmişti. Yolculuk boyunca Edirne'yi ve arkadaşıyla geçirdiği iki günü düşünerek uyuyakaldı. Evlerine döndüler. Odasına giden Elif üst kattaki komşularının çocuklarının ağlama sesini duydu ve çocuk sabaha kadar susmadı ve Elif de doğal olarak uyuyamadı.

Sabah kahvaltısını yapıp annesinden bir kek yapmasını rica ederek birazını komşulara götüreceğini söyledi. Annesi hemen keki yaptı ve bir tabağa koyup bunu komşuya götürmesini istedi. Elif tabağı aldı ve komşunun kapısını çaldı. Kapı açıldığında karşısında nerdeyse kendisiyle yaşıt bir kızı gördü. Elif "Merhaba annem sizin yeni taşındığınızı öğrenince size bir kek yapmak istedi." dedi. Kız da teşekkür edip tabağı aldı.

Ertesi gün kız tabağı getirmek için Eliflerin evine geldi, Elif kapıyı açtığında teşekkür edip tabağı aldı. Kız tam gidecekken Elif, kızın adını sordu kızın adının Naz olduğunu öğrendi. Naz da Elif'e adını sordu ve Elif'in de adını öğrendi ve hoşça kal diyerek gitti.

Ertesi gün Elif, Naz'ı parka çağırdı Naz'da kabul etti. Parka gittiklerinde hayatlarından, okullarından, arkadaşlarından bahsettiler. İki de en iyi arkadaşlarından çok kısa bir süre önce ayrılmıştı. Ancak her ikisi de sevginin mesafelerle ölçülemeyeceğini ve dostlukların hiçbir zaman kaybolmayıp yenileriyle daha da perçinleşeceğini öğrenmiş oldu. Kim bilir belki Naz ve Elif, taşınan diğer arkadaşlarıyla da bir gün bir araya gelip sohbet edebilirlerdi.

ASLI ŞURA AKGÖZ

6 – C